

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1381/2022
09.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Властимир Филиповић, адвокат из ..., против туженог Првог приградског позоришта „Лазаревац“ са седиштем у Лазаревцу, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда – Одељење Лазаревац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3520/21 од 21.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 09.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3520/21 од 21.01.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3520/21 од 21.01.2022. године одбијена је, као неоснована жалба, туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 173/21 од 22.06.2021. године којом је усвојен тужбени захтев тужиоца АА из ... и поништено решење туженог Првог приградског позоришта „Лазаревац“ из Лазаревца број ./2016 од 29.12.2016. године као незаконито, а којим решењем је тужиоцу отказан уговор о раду број ./13 од 25.12.2013. године, услед истека рока на који је заснован, утврђено је да је тужиоцу радни однос на одређено време код туженог прерастао у радни однос на неодређено време, односно постао радни однос на неодређено време, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и обавезан је тужени да тужицу плати, на име трошкова парничног поступка, износ од 93.750,00 динара. Одбијени су захтеви туженог и тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), па је оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по

службеној дужности, а ревизијом се не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је са туженим закључио уговор о раду са непуним радним временом под бројем ../201 од 17.12.2012. године у трајању од једне године са почетком рада 25.12.2012. године, на пословима Након тога, парничне странке су закључиле анекс уговора о раду дана 12.08.2013. године, којим је утврђено да је радни однос заснован на одређено време у трајању од три године почев од 25.12.2012. године као и да су измењени радни задаци, с тим што закључењу анекса није претходила понуда за његово закључење. Парничне странке су закључиле нови уговор о раду број ../2013 од 25.12.2013. године којим је тужилац засновао радни однос на одређено време, на период од три године почев од 25.12.2013. године, да би затим, без учињене понуде за закључење анекса уговора о раду странке закључиле нови анекс број 2 уговора о раду број ../2015 од 24.08.2015. године, којим је уговорено да је тужилац засновао радни однос на период од три године почев од 25.12.2012. године и да је распоређен на пословима ..., а да је именовани прихватио понуду послодавца за измену уговора о раду број ../12 од 25.12.2012. године.

У смислу одредбе члана 2. анекса уговора о раду од 24.08.2015. године тужицу је истекло трајање тог анекса на дан 24.12.2015. године, а тужилац је неспорно наставио да ради до 24.12.2016. године, када му је решењем туженог број ../2016 од 29.12.2016. године отказан уговор о раду број ../13 од 25.12.2013. године, а након тога је извршена одјава са обавезног социјалног осигурања. Од тада тужилац више није обављао фактички радне задатке и био је на евиднцији незапослених лица код Националне службе за запошљавање у периоду од 30.12.2016. године до 29.09.2017. године, а био је и корисник права на новчану накнаду за случај незапослености у периоду од 25.12.2016. године до 24.03.2017. године.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање судови су закључили да се у конкретном случају имају применити одредбе члана 37. став 6. Закона о раду којим су прописани услови за прерастање радног односа закљученог на одређено време у радни однос на неодређено време. Нови радни однос тужиоца је требало да престане истеком рока на који је уговорен анексом број 2 уговора о раду од 24.08.2015. године са почетком примене од 25.08.2015. године, на дан 24.12.2015. године, јер је трајање радног односа уговорено у периоду од три године почев од 25.12.2012. године. Међутим, тужилац је након тога наставио да ради све до 23.12.2016. године, односно радио је дуже од пет радних дана од 24.12.2015. године, због чега су се стекли услови да радни однос заснован на одређено време прерасте у радни однос на неодређено време, имајући у виду да је тужилац све време радио код туженог у континуитету и обављао истоврсне и систематизоване послове ..., почев од закључења уговора о раду са непуним радним временом од 17.12.2012. године до анекса број 2 уговора о раду од 24.08.2015. године. С обзиром да је утврђен преображај радног односа тужиоцу није могао да престане радни однос код туженог, због чега је поништено као незаконито решење о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

На утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право доносећи побијану одлуку, за коју су дали довољно разлога, које у свему прихвата и Врховни касациони суд. Поред одредбе члана 37. став 6. Закона о раду правилно је примењена и одредба члана 50. Закона о култури, који је престао да производи правно дејство Законом о изменама и допунама Закона о култури 2016. године, у периоду док је трајао радни однос тужиоца код туженог, због чега није постојало ограничење могућности заснивања уговора о раду на период од три године и

новог закључења, као и ограничење да се уговор о раду на неодређено време може закључити са запосленима који имају више од 20 година укупног стажа осигурања за мушкараца односно више од 17,5 година стажа осигурања за жене.

Супротно наводима ревизије судови су поступили по налогу Врховног касационог суда из решења Рев2 2986/2019 од 28.10.2012. године, испитали постојање услова за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време и правилно одлучили усвајањем тужбеног захтева.

Тачни су наводи ревизије да тужени, након престанка радног односа 24.12.2016. године није наставио да ради најмање пет радних дана, али је тужени радио још годину дана, у периоду од 25.12.2012. године, када му је истекао уговор о раду на одређено време на три године закључен 24.08.2015. године, због чега му је радни однос закључен на одређено време анексом уговора број 2, од 25.08.2015. године прерастао у радни однос на неодређено време. Неосновано се у ревизији указује на погрешну примену члана 50. Закона о култури који је био на снази у тренутку потписивања уговора и анекса уговора о раду између тужиоца и туженог, с обзиром да је у периоду док је трајао радни однос тужиоца овај члан Закона о култури измењен на начин ближе наведен у образложењима нижестепених пресуда.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић